

R Ů Ž O V Ě S N Ě N Í



KAROLÍNA BECKOVÁ



*La Gastonem
za Gastonem*



Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první

Text © Karolína Becková, 2005

Foto © Fotobanka Isifa, 2005

Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005

Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005

ISBN 80-7236-372-7

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky.

Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenese žádnou odpovědnost.

Prolog

Štíhlá plavovlasá dívka vyšla z temné chodby, otevřela prosklené dveře, polepené spoustou letáčků a plakátů, a vystoupila do jasného slunečního světla.

Zamžourala modrýma očima a rychle si rukou stáhla dolů černé brýle, jež až dosud měla světáčky umístěné ve vlasech. Kromě toho, že si tak ochránila zrak před jasným sluncem, zakryla i nejistotu, která se jí v očích skrývala.

Zuby, jimiž si nervózně okusovala spodní ret, ji usvědčovaly z toho, že si neví rady.

Pomalým krokem opustila areál vysokoškolského kampusu na okraji Paříže, prošla okolo Seiny, jež zde, ač velkoměsto opouští, kupodivu nepřipomíná onu špinavou stoku jako v Charentonu, kde do Paříže řeka vstupuje jako kroutící se had. Dívka ale neměla chuť se nad touto nepochopitelnou hříčkou přírody zamýšlet. Zjevně byla plně zaměstnána jakýmsi problémem.

Když došla na autobusovou zastávku, prostudovala si jízdni řady. Poprvé od okamžiku, co opustila vysokoškolský areál, se zatvářila alespoň trochu spokojeně. Zautomatizovaným pohybem si odhodila vlasy z čela a vytáhla z kabelky mobilní telefon...

Přesuňme se nyní pár set kilometrů na jih, do Avignonu. Telefon se zde rozezněl v tašce jiné plavovlasé dívky. Člověk by nemusel být příliš dobrým pozorovatelem, aby si všiml, jak si jsou obě tyto dívky, čí spíše mladé ženy, podobné. „Avignonská“ blondýnka, o něco menší a zřejmě i o pár let mladší než její „pařížský“ protějšek, se podívala na displej

telefonu, a když uviděla známé jméno, omluvně se usmála na štíhlého černovlasého muže, který ji doprovázel.

„Bylo to takové... zvláštní,“ začala rozhovor „pařížská“ dívka bez pozdravu. Když si byla jistá, že se skutečně dovolala tomu, komu skutečně chtěla, mívala to ve zvyku.

„Co tím myslíš, Patricie?“ zajímalo „avignonskou“ dívku. Černovlasý mladík, který na ni neustále visel očima, ze slušnosti podstoupil, aby ji při telefonování nerušil.

„*Madame*,“ spustila dívka, o níž již víme, že se jmenuje Patricie, „mně nabídla přesně to, po čem jsem vždycky toužila.“

„Mmm,“ zareagovala „avignonská“ dívka neurčitě.

„Na Institutu se uvolnilo místo,“ pokračovala Patricie. „Zatím by to byla jenom dlouhodobá stáž na katedře češtiny. *Madame* ale tvrdí, že by to byla formalita, protože poté, co jsem v Praze ukončila univerzitu, mám dokonalou kvalifikaci na to, abych to dostala nastálo.“

„Už jsi o tom mluvila s Pavlem?“

„No právě. Ještě jsem se nevrátila do hotelu, stojím tu na zastávce autobusu a nevím, co mám dělat.“

„Když mu to vysvětlíš, jak to je pro tebe důležité, určitě to pochopí,“ pokoušela se „avignonská“ dívka Patricii uklidnit.

„Děláš, jako bys ho neznala.“

Když „avignonská“ dívka nereagovala, pokračovala Patricie dále: „Bojím se, že to skončí špatně.“

„Co uděláš?“

„Budu se muset rozhodnout, co vlastně chci více. Jestli Pavla, nebo tu práci.“ povzdechla si Patricie.

O tom, zda dát přednost neznámému Pavlovi, nebo práci, o níž také ještě nic nevíme, se obě dívky bavily ještě chvíli. Přestože Patricie původně celý rozhovor iniciovala, byla to nakonec opět ona, kdo z něj chtěl co nejrychleji vybrednout.

„A co ty, Lenko,“ zeptala se, „jak se ti vede?“

Teď měla náhle napilno Lenka. Pokusila se rozhovor co nejrychleji ukončit. Jak vidno obě sestry, protože to již o nich prozradit smíme, měly jedna před druhou jakési tajemství. Pokusme se je začít trpělivě rozplétat...



Kapitola prvá

Asi po čtyřiceti minutách cesty v přeplněném autobuse dorazila konečně Patricie ke svému cíli. Loudavým krokem došla k vysoké, úzké budově, nesoucí na průčelí vedle motivu černé kočky z obrazu Toulouse-Lautreka nápis Hôtel Chat Noir. Blízkost světoznámého šantánu Moulin Rouge a řada obchůdků oddělených od rušné ulice závěsy tvořenými pásky z umělé hmoty, vlnícími se jako pestrobarevní hadi, nám pomůže lépe identifikovat místo, kde dívka našla dočasný domov. Bulvár de Clichy. Jedno z nejslavnějších a nejneřestnějších míst celé Paříže, tím i celé Francie a celého světa.

Patricie se nakonec zhluboka nadechla a odhodlaně vstoupila dovnitř. Pokynula černému recepčnímu a přivolala si výtah. To, co udělat musela, se již déle odkládat nedalo.

Využijme toho, že můžeme dýchavičnou zdviž předběhnout, a vstupme do pokoje, který je i Patriciiným cílem.

V malé místnosti, jejíž dominantou jsou velké manželské postele, bylo prakticky nedýchatelno. U okna, špatně zastíněného zpuchřelými dřevěnými žaluziemi, seděl vysoký muž. Občas si usrkl z plastového kalíšku trochu červeného vína, jinak ale zjevně neměl nic na práci. Nemusíme být nadáni jasnozřivostí, abychom pochopili, že máme tu čest s Pavlem, Patriciiným přítelem, na kterého čeká jeden z nejčernějších dnů jeho života...

Pavel se zoufale nudil. Nudil se, protože byl nespokojený, a nespokojený byl, protože se nudil. Bylo-li by po jeho, určitě

by dovolenou netrávil v Paříži. Bylo-li by po jeho, nebral by si dokonce vůbec žádnou dovolenou. Celkem ale chápal, že jeho krásná, zlatovlasá a potřeštěná snoubenka, která právě před pár týdny ukončila studia na vysoké škole, si poslední prázdniny svého života zaslouží.

Ještě pár dnů, pomyslel si, *a bude to všechno tak, jak má*. O tom, jak budou vypadat příští dny, týdny, měsíce a roky, měl mladý muž naprosto jasnou představu. Po návratu z Francie měla podle jeho plánu poměrně brzy následovat svatba, a potom... potom už jenom *normální* život. Bez nesmyslných úletů, výletů, dobrodružství a vzrušení...

Teď se ale nudil. Patricie ráno odešla, prý jenom navštívit svou bývalou profesorku na Institutu pro výzkum jazyků a národů zemí Východu, u níž před rokem strávila pár týdnů na stáži. Pavel to považoval za zdvořilostní návštěvu, jakési formální ukončení studií, po nichž už bude následovat opravdový život.

Otráveně vyhlédl z okna. V okně protějšního domu zahlédl černošského chlapce. Vykláněl se z okna a pokřikoval na lidi. Najednou se zadíval přímo jeho směrem.

„*Bon jour, monsieur!*“

„*Bon jour*,“ odpověděl s pokrčením rameny Pavel.

Černoušek Pavlovu odpověď chápal jako začátek hlubokého a opravdového přátelství, což se projevilo tím, že na Pavla vyplázl jazyk. To se mladého muž dotklo. Měl nejlepší snahu si s chlapcem popovídat, dítě ale hovořilo pouze francouzsky, což byl jazyk, v němž Pavel při nejlepší snaze – kterou navíc neměl – komunikovat opravdu nemohl. Zrovna uvažoval, jestli nemá ten jazyk na dítě vypláznout taky, když spíše vytušil, než zaslechl, jak za ním klaply dveře hotelového pokoje.

„Copak, *mon cher Paul*, na co si zase stěžuješ?“ ozval se zezadu Patriciin hlas.

Pavel se obrátil a s potěšením se zadíval na štíhlou postavu korunovanou bohatou zlatou hřívou. „On si začal,“ prohlásil s hraně ukřivděným výrazem.

„Kdo, prosím tě?“

„Tamten malý drzý kluk naproti. Něco na mě pokřikoval, a když jsem mu nerozuměl, tak na mě vyplázl jazyk!“ postěžoval si Pavel.

Patricie přistoupila k oknu, zamávala černouškovi a cosi na něj zavolala.

Chlapec nadšeně odpověděl a za chvíli na sebe s Patricií vesele pokřikovali. Pavlův pocit pátého kola od vozu se tak ale prohloubil ještě o něco více.

Když konečně Patricie dokončila svůj rozhovor, ve skutečnosti překřikovanou přes rušnou ulici, otočila se s podivným výrazem zpět do místnosti.

„Jak jsi dopadla?“ zeptal se Pavel a zkoumavě se na dívku zadíval.

„Docela dobře,“ odpověděla Patricie a uhnula pohledem, „vždyť ti budu o všem vyprávět. Teď bychom se ale měli rozhodnout, co podnikneme se zbytkem dne.“

„A co bys chtěla dělat?“ zeptal se Pavel překvapeně. Normálně to byla právě Patricie, kdo neustále něco plánoval, organizoval, pobíhal s hlavou v oblacích... Teď to působilo dojmem, jako by jeho partnerka náhle byla ochotná se podřídit jeho představám. Nejpříťažlivější se mu sice zdála myšlenka zůstat v hotelovém pokoji, popíjet levné červené víno a věnovat se jeden druhému, když ale Patricie navrhla, že by se mohli projít, souhlasil.

Ve skutečnosti byly procházky s Patricií po Paříži pro Pavla tím největším utrpením. Dívka, přestože již hlavní město Francie navštívila několikrát, nevycházela, jak se zdálo, z úžasu. Plánovala nové a nové výpravy, při nichž byla ochotná se dát do řeči s kýmkoliv. Od recepčního sedícím v přízemí hotelu, přes prodavače sendvičů, stojícím za svými

pojízdnými prosklenými pulty na všech nárožích, až po hubenou ženštinu v odřených džínsech, jež neustále postávala před vchodem do sousedního domu. Když se Pavel dozvěděl, že se tato žena živí tím, že láká muže, především pak cizince, do téměř oficiálního nevěstince, zhrozil se. Patricii ale jeho prudernost pobavila a zdálo se, že si rozhovoru s touto „nevhodnou osobou“, navíc rozhovoru, z něhož Pavel nerozuměl ani slovu, opravdu užívá.

Úplně nejhorší ale byla setkání, při nichž nepadlo jediné slovo. Pavlovi sice lichotilo, že může doprovázet dívku, která přitahuje zraky všech mužů od třinácti do devadesáti, bezostyšnost pohledů, jimiž kolemjdoucí oceňovali Patriciinu zlatou hřivu, vlhké růžové rty, zářivě modré oči, křivku ňader, útlost pasu a délku nohou, v něm vyvolávala žárlivost. Měl pocit, jako by všichni ti muži jeho dívku svlékali očima. A to se mu vůbec nelíbilo...

O tom všem Pavel přemýšlel, když vyšli ze zaprášené hotelové recepcy na rušnou ulici. Aniž by se na tom nějak domlouvali, zamířili k jednomu z nejoblíbenějších míst všech návštěvníků Paříže, k vrchu Montmartre se slavnou bazilikou Sacré Cœur. Na schodech pod chrámem se usadili.

„Podívej se, Pavle, není to krása?“ ozvala se po chvíli Patricie.

„Jo, je to docela pěkné. Na můj vkus je to sice... trochu velké...“

„A to vidíš jenom půlku Paříže!“

„Tím hůř. Takový zmatek... ale kouká se na to pěkně.“

Patricie se mlčky rozhlížela, pohledem se Pavlovi neustále vyhýbala.

„Copak je, Patriko?“

„Neříkej mi Patriko,“ ozvala se a Pavel si s pobavením uvědomil, jak se vždy brání tomu, aby kdokoliv komolil její křestní jméno.

„Tak promiň, Patricie. Stejně... něco se s tebou děje.“

Patricie nejdříve dlouho neodpovídala, pak se ještě pokusila vyhnout tomu, aby začala o tom, o čem mluvit muse-la, ale nechtěla. „Mluvila jsem dneska s Lenkou...“ ozvala se po chvíli.

„A co? Děje se něco?“

„Byla nějaká divná. Víš, jak si od toho zájezdu do Avignonu slibovala, že konečně prorazí, že ji nechají něco si zahrát, ve skutečnosti tomu ale moc nevěřila. A teď na mě spustila, že jim všem ukáže, že na ni budeme pyšní...“

„Takže to nakonec vlastně dopadlo dobře, ne? Asi se jí podařilo prorazit.“

„Jenže ona mně potom řekla, že za ní nemáme v žádném případě jezdit.“

„Tomu nerozumím.“

„Já taky ne, ale mám z toho těžkou hlavu. Obvykle nebývá tak záhadná...“

„A co když...“

„Tak co tě napadlo?“ podívala se Patricie zvědavě na Pavla, jemuž začal obličej hrát potlačovaným úsměvem.

„Co když si tam prostě našla chlapa, a teď neví, jestli ti ho má představit, nebo ne? Třeba má obavy, jestli by jí ho starší sestřička schválila. Nebo prostě nechce, abys jí rušila, jenom by ztrácela čas, po který by si s ním mohla užívat někde u moře...“

„Avignon neleží u moře...“

Ještě chvíli se navzájem špičkovali na téma, kdo a jak zná zeměpis a cože může Patriciina sestra v jižní Francii dělat. Z Patriciiny strany ale chybělo obvykle zaujetí, s nímž se do podobných „hádek“ pouštěla. Po chvíli oba rozpačitě umlkli.

Když už ticho trvalo příliš dlouho, pokusil se Pavel začít o tom, co ho nejvíce zajímalo. „Když za Lenkou nepojedeme na jih, tak trochu ušetříme. A to se může hodit. Budeme mít ještě velká vydání... Víš, se svatbou...“

„Nech toho, Pavle!“ vybuchla náhle Patricie. „Žádná svatba na podzim nebude!“

„Cože?!“

„Prostě nebude...“

Ted' půjde do tuhého, uvědomila si Patricie a zařala zuby.

V Pavlovi všechno vřelo, přesto byl schopen začít po několika minutách napjatého ticha celkem klidně: „Neměla bys mně něco vysvětlit?“

Co mu mám říct? Patricie se začala zmocňovat panika.

„Snad si aspoň zasloužím, abys mně řekla, proč najednou měníš všechny naše plány!“

Naše plány. Tato dvě slova představovala onu příslovečnou poslední kapku, která protrhla hráze.

„To nikdy nebyly *naše* plány,“ vybuchla Patricie, „to vždycky byly jenom *tvoje* plány! A já jenom nic neříkala. Ted' se ale všechno změnilo!“

„Co se mohlo změnit za pár hodin?“

„Já se totiž v říjnu musím vrátit sem, do Paříže... A do Čech přijedu až na Vánoce. Nebo možná ani to ne...“

„A co tu, proboha, budeš dělat?“

„Dáša...“

„Dáša?“

„Paní profesorka mně nabídla, abych od října nastoupila na Institut na stáž.“

„Na jak dlouho?“

„Do konce roku.“

Na Pavlovi byla vidět úleva. Zřejmě ho napadlo, že nic se neří tak horké, jak se to uvařilo. „Takže v prosinci se vrátíš, a vezmeme se prostě na jaře.“

„Možná...“

„Jaké možná?“

„Od ledna se má totiž v Institutu uvolnit stále místo asistentky na bohemistice. Já mám ideální kvalifikaci, takže pokud se osvědčím na té stáži, mohla bych tu práci dostat.“

„Jako že bys tu zůstala *napořád*?“

Když Patricie neodpovídala, vybuchl: „To nemyslíš vážně!“

Patricie se mlčky dívala před sebe, byla bledá, na lícních kostech jí ale naskočily hněvivé červené skvrny. Když nereagovala, pokusil se Pavel převzít iniciativu: „Vstávej, jdeme zpátky do hotelu, sbalíme se a okamžitě se vracíme domů!“

„Prosím? Teď to nemyslíš vážně *ty*! Mám dovolenou, a chci si ji užít! Dostala jsem nabídku, jaká přichází jednou za život, a chci ji využít! Potřebuju si s tebou rozumně promluvit o tom, co bude s námi dvěma, a ty mně jenom řekneš, abych se sbalila a jela odtud pryč. To sis představoval, že kdybychom se *my* dva opravdu vzali, vypadalo by to už navzdory takhle? Že by všechno šlo jenom podle tebe?“

„*Já* si myslel, že *my* jsme si představovali, jak se vrátíme domů, vezmeme se, zařídíme si dům, budeme mít děti...“

„Už jsem ti přece říkala, že tohle všechno sis představoval *ty*. Já neprotestovala, protože se mně to taky docela líbilo. Teď se ale všechno změnilo. Já prostě tohle všechno nechci. Nebo *zatím* nechci!“

„Co myslíš tím *zatím*?“ zeptal se ohromeně Pavel.

„Třeba tu práci nedostanu, třeba se mně to nebude líbit, třeba se rozhodneš přijet za mnou... Proč bys vlastně nemohl přijet za mnou? Žít tady se mnou?“

„A co bych tu jako dělal?“

„Už několikrát jsi přece říkal, že firma ti funguje tak dobře, že kdybys chtěl, mohl bys přijmout pár zaměstnanců a celé to pak jenom řídit...“

„To je ale nesmysl. Nemůžu přece dílnu řídit z Paříže. Kromě toho, já tu žít nechci!“

„Tak dobře, mohli bychom žít střídavě tady i tam. Pokud mně to vyjde, budu mít tři měsíce volna o prázdninách, navíc jarní prázdniny, zimní prázdniny... Mohla bych být každý rok v Čechách dohromady až šest měsíců. A nějakou dobu bys zase ty mohl žít tady se mnou...“

„Už jsem říkal, že *já* tady žít *nechci!*“

„To *já* tady zase žít *chci!*“

Patriciino rozhodnutí se zdálo nezviklatelné. Pavel pochopil, že se ke všemu postavil úplně špatně. Čím byl vzteklejší, tím ostřeji reagovala i Patricie. „Takže, jak si to teď vlastně představuješ?“ zeptal se jí proto s hraným klidem.

„Vrátíme se do hotelu, strávíme tu těch pár dnů, s nimiž jsme počítali... Budeme mít ještě dost a dost času, abychom všechno probrali. Prostě se budeme chovat jako dva rozumní lidé, kteří chtějí najít nějaké východisko, přijatelné pro obě strany...“

„Tak já ti povím, co je rozumné!“ přestal se už Pavel ovládat úplně. „Rozumné je sbalit se, vrátit se okamžitě domů, vzít se a na všechny ty tvé nesmysly s Paříží zapomenout!“

„To nejsou žádné nesmysly! Mám možnost dělat to, co jsem vždycky chtěla, a dělat to taky budu!“

Pavel si uvědomil, že jejich hádku se zájmem sledují lidé všude okolo, ač nerozumějí jazyku, kterým spolu hovoří. Rozhodl se proto celou hádku ukončit. „Přestaneme jim tu dělat divadýlko, budeš tak hodná, prosím? Jestli jsi opravdu rozhodnutá, pak už zřejmě není co řešit. Já si ale myslím, že se chováš jako malá. Já už jsem ale moc starý na to, abych tě přemlouval a vysvětloval ti, co je pro tebe nejlepší. Zřejmě k tomu musíš dojít sama. Takže naposledy: Vracíš se dneska večer se mnou domů?“

„V žádném případě.“

„Tak dobrá. Hotel je zaplacený, peníze máš, já mám u sebe klíče od auta, pas, telefon, kartu do bankomatu a těch pár hadrů, které zůstaly na pokoji, bez těch se obejdu. Vracím

se k hotelu, nasedám do auta a odjíždím. Kdyby ses přece jenom rozhodla, že chceš jet se mnou, zavolej. Jinak mně už volat nemusíš! Mluvíš se mnou, nebo ne?“

Teprve teď Patricie zareagovala a zeptala se sarkasticky: „Myslíš, že máme ještě o čem vůbec mluvit?“

„Určitě... Vracíš se se mnou, nebo ne?“

„Už jsem ti snad řekla, že ne!“

„A jsi pevně rozhodnutá přijmout tu práci v tom potrh-
lém ústavu?“

„Ano!“

„I za cenu toho, že to bude znamenat konec mezi námi
dvěma?“

„Ten konec chceš ty, ne já!“

„Ne, to se tedy mylíš, *Patriko*, skončit to chceš ty, já ne. Já ti stále nabízím domov a budoucnost, to ty ses rozhodla všechny naše plány –“

„Všechny *tvaje* plány...“

„– všechny *naše* plány hodit přes palubu!“

„Ty mně, Pavle, opravdu nerozumíš?“

„Rozumím ti až moc dobře! Prostě už nestojíš o to, aby-
chom my dva byli spolu!“

„Ale tak to přece vůbec není!“

„Já to vidím jinak! Ještě jednou, ale tentokrát už opravdu
naposledy: Vracíš se se mnou?“

„Ne!“

„Jak chceš!“



Patricie se nevěřicně dívala směrem, kterým rozlícený Pavel zmizel. To jsem přece nechtěla, dunělo jí v hlavě, současně ji ale nenapadala jediná věc, kterou by řekla nebo udělala jinak. Cítila, jak se jí do očí derou horké slzy. Proč jen je takový hlupák? uvažovala chaoticky o mladém muži,



s kterým prožila několik krásných měsíců. Proč mě nechce pochopit? Proč.

Zašmátrala rukou v tašce, jejíž ucho jí sklouzlo z ramena na zem, a vytáhla balíček papírových kapesníků. Nejdříve si otřela slzy a pak se hlasitě vysmrkala. Jako by tím ale otevřela jakousi tajemnou komnatu, která se v ní skrývala, protože náhle ucítila, že se jí oči zaplavují novými slzami, tryskajícími stále neovladatelněji a neovladatelněji. Hlasitě se rozvzlykala...



Asi po půlhodině, během níž budila zájem všech návštěvníků Montmartru, a že jich bylo, se Patricie postavila. Oprášila si bílé šortky, do nichž byla oblečená, a upravila si červené tričko. Ještěže slunce stále svítilo; mohla si na nos nasadit černé brýle, pod nimiž skryla zarudlé oči. Pomalým krokem se vydala zpátky k hotelu. Když míjela unavenou nadháněčku nevěstince v sousedním bloku, pokynula jí na pozdrav.

Vyhublá žena neurčitého věku, oblečená do černé halenky a černých džinsů, ji ale zastavila. Za roky a roky, které strávila na ulici, se naučila vytušit rozpoložení lidí, s nimiž se setkávala. A Patricii, která si s ní ráda povídala, si opravdu oblíbila.

„Salut, Patricie,“ pozdravila, „jak se máš?“

Zlatovlasá dívka pokrčila rameny v typickém gestu, které může znamenat naprosto cokoliv, většinou se ale vykládá jako „děkuji, dobře“, Marcelinne se ale ošálit nenechala. „Něco se ti stalo,“ konstatovala a natáhla ruku. Přestože se Patricie pokusila ohradit, žena v černém jí sundala z nosu brýle a podívala se jí do tváře. Když uviděla zarudlé oči, soucitně zamlaskala. „Paul?“ zeptala se, odpověď však znala ještě dříve, než Patricie přikývla.

„Nechceš jít na kafe?“ zeptala se Marcelinne a hlavou kývla směrem k temnému vchodu, který po celý den střežila.

„Nebudeš s tím mít nějaké problémy?“ vyděsila se Patricie. Mnohokrát sice měla chuť nahlédnout za závěs, který odděloval vstup do tohoto „doupěte neřesti“ od rušné ulice, teď, když se jí tato možnost naskytla, vyděsila se.

Marcelinne jenom pobaveně zakroutila hlavou a chytila jí okolo ramen.



Kapitola druhá

„Tak co, ukouslo tě něco?“ zeptala se Marcelinne pobaveně, když prošly dovnitř, do místnosti, o níž měla Patricie velmi divoké představy.

Ve skutečnosti to bylo zklamání. Za závěsem byla jenom jakási menší hala s židličkami a pohovkami podél stěn, v rohu místnosti před schodištěm vedoucím kamsi vzhůru stál barový pult.

„To tady funguje i jako restaurace?“ podivila se Patricie.

„Už dávno ne,“ přezíravě mávla rukou Marcelinne. „Od té doby, co tenhle bordel,“ použila celosvětově známé slůvko, které francouzština věnovala světu, „přišel o ten hotel vedle...“

„Myslíš ten, co v něm bydlíme?“

„Mmm.“

„Ten hotel patřil k tomuhle podniku?“ nemohla Patricie uvěřit.

„Ten hotel *byl* tímhle podnikem!“ zdůraznila Marcelinne. „Šantán *Chat Noir* byl jedním z nejslavnějších. Sem se sjížděli nadržení chlapi z celého světa, tady byly ty nejkrásnější holky a nejlepší kapela!“

„Tady?“ Patricie se pochybovačně rozhlédla po interiéru haly. To, co viděla, Marcelinneina slova ničím nedokazovalo. U barového pultu seděla jakási mulatka a usrkávala kávu, další žena, špinavá blondýna středního věku seděla na židličce u stěny a četla si noviny.

„No,“ usmála se Marcelinne, „spíše to bylo opravdu vedle. Tam, co je hotel, tam, co bydlíš. Brzy po válce ale přišel majitel o celý hotel a musel se přestěhovat sem. V padesátých

letech se navíc začaly veřejné domy po celé Paříži zavírat, a už se nikdy nedaly dohromady tak jako před válkou. Teď už to ale není, co to bývalo...“

„Na to si ale přece nemůžeš pamatovat?“ podivila se Patricie.

„Pochopitelně, že ne,“ přikývla Marcelinne, „když jsem tu ale začínala, ještě jsem se tu potkávala s ženskýma, který tu dělaly před válkou. A ty mně o tom o všem vyprávěly.“ Unavenýma očima se rozhlédla kolem sebe. „Představ si to, jak to muselo vypadat,“ zasnila se. „Večer začala hrát kapela a holky sešly do baru. A od takové desáté se začali trousit kunčofti. To přišel takový nějaký, co z něho prachy smrděly na sto honů, a že si chce vybrat. Tak se všechny holky shromáždily okolo něj a on se rozhodoval. Pak si vybral a...“

„Už toho nech,“ zamávala Patricie odmítavě rukama. „Vyprávíš o tom, jako by to bylo kdovíjaké terno.“

„To víš, že bylo,“ přikývla Marcelinne. „O holky se tenkrát staral doktor, dokonce dva, jeden místní a druhý z magistrátu, měly střechu nad hlavou, vždycky je někdo mohl ochránit před divnými týpký, kteří by jim chtěli ublížit... To všechno už je pryč. Teď aby se holka, která nemůže vydělávat peníze jinak než tělem, bála, že ji někdo v průjezdu praští kamenem do hlavy!“

„To nemyslíš vážně!“

„Myslím,“ přikývla Marcelinne. „Už jsi byla někdy v ulici Saint-Denis?“

Když Patricie přikývla, pokračovala: „Holky, které tam pracují, jsou z celého světa... Z Ruska, Polska, z Afriky. Všechny jsou špinavé, většina nemocných, pasáci je odírají, jak můžou. Nikde nemají zastání, co chvíli je tam nějaká nehoda...“

„Jaká nehoda?“ zajímalo Patricii.

„Že se nějaká předdrojuje, že nějakou podřízne zfetovaný grázl, který přijel kdoví odkud,“ pokrčila Marcelinne rameny.

„To tenkrát,“ zavzpomínala na dobu, na kterou si nemohla pamatovat, „to bylo mnohem lepší!“

Patricie nevěřicně zavrtěla hlavou. Nikdy by nepředpokládala, že stačí projít závěsem, a vstoupí do úplně jiného světa, světa s jinými normami, s jinou historií, s jinými morálními zásadami.

Marcelinne se na ni s pobaveným úsměvem podívala. „Tak dáš si to kafe?“ zeptala se, „nebo radši štamprličku?“

„Radši to druhé,“ přikývla Patricie a unaveně se zhroutila na židli u zdi.

Zatímco Marcelinne si vařila kávu a jí nalévala do skleničky z lahve, kterou vykouzlila zpod pultu, zlatavou tekutinu, přemýšlela, co bude dělat dál. Vypadalo to, že se musí smířit s tím, že Pavel skutečně zmizel. Ještě sice zbývala určitá naděje, že ho najde sedět v pokoji, příliš s tím ale nepočítala.

„Na,“ vytrhla ji ze zamyšlení Marcelinne a přistrčila k ní skleničku. „Tak spusť!“

„Není moc o čem,“ pokrčila rameny dívka. „Prostě jsme se rozešli.“

„Tak najednou?“ podivila se Marcelinne. „Vypadal tak zamilovaně... A vypij to!“

Patricie se rozkašlala, když jí ostrá tekutina protékala hrdlem. Marcelinne se rozesmála a vyskočila, aby dívce několikrát údery do zad pomohla znovu popadnout dech. „Dáš si ještě jednu?“ zeptala se.

„Ne, děku -“

„Dáš,“ odpověděla si Marcelinne za svého hosta a opět se zpoza pultu vynořila láhev se zlatavě hnědým obsahem. „Tak kde jsme to skončily?“ plynule navázala. „Vypadal tak zmilovaně...“

„Taky byl, tedy asi ještě pořád je... doufám...“

Když Marcelinne viděla její nešťastný výraz, pokrčila rameny, usmála se a řekla: „Jak to ale vypadá, tak ty ne...“
„Co já ne?“

„No vypadá to, že ty jsi zamilovaná nebyla.“

„Ale já jsem pořád...“ Patricie strnula se skleničkou v ruce: *Co když to opravdu je úplně jinak? Co když jsem ho opravdu nemilovala, co když jsem opravdu nebyla zamilovaná? Když to ale nebyla láska, tak co to bylo?*

Marcelinne jako by jí četla myšlenky. „Takových už jsem viděla,“ mávla rukou. „Když ho nemiluješ, tak s tebou nehne ani pár volů.“

„Tak to ale přece není,“ bránila se Patricie zoufale. „Já ho mi –“

„Tak co se stalo, nechceš mně to vysvětlit?“ zeptala se mateřsky Marcelinne.

„On se chtěl ženit!“ vzdychla Patricie.

Když uslyšela hlasitý smích, kterým na její slova reagovala Marcelinne, nechápavě na ni pohlédla.

„Tak o tom jsem teda ještě nikdy neslyšela!“ otrásala se starší žena v návalech smíchu. „Takže ty ho miluješ, on miluje tebe, chce si tě vzít, a vy se proto rozejdete!“

Když Patricie uslyšela tento zkrácený popis celého svého případu, mihl se jí na utrápené tváři úsměv. „Zní to divně, že?“

„To teda zní. Už jsem slyšela o případech, kdy se ti dva rozešli, protože ona se chtěla vdávat, ale on ženit ne. Taky jsem slyšela o tom, že ženská zjistila, že nemiluje jeho, nebo on nemiluje ji. Ale aby se oba milovali a on si ji chtěl vzít, a přesto se rozešli... O tom slyším poprvé!“

„Opravdu ho miluju!“ bránila se Patricie, přestože se jí na to Marcelinne neptala.

„Když ho miluješ, on miluje tebe a chce si tě vzít, tak co ti na něm vadí?“ trpělivě se zeptala Marcelinne. „Nešlo vám to v posteli?“

Když Patricie zakroučila hlavou, uvažovala nahlas dále: „Nebo je kromě ženských i na chlapečky?“

„Ne, nic z toho,“ odmítala Patricie. „Prostě jsem jenom podle něho už měla navždycky dělat akorát to, co chtěl on!“

„A to bylo co?“

„Vrátit se s ním domů, vdát se za něj a mít s ním děti...“

„To chápu,“ přikývla se sarkastickým výrazem Marcelinne. „Vzhledem k tomu, že ho miluješ a on miluje tebe, je to skutečně strašný osud!“

Patricie byla zoufalá z toho, že ji starší žena nechce nebo nedokáže pochopit. „Ale já chci něco jiného!“ vyhrkla. „Já prostě ještě nechci skončit u plotny. Chci ještě něco dělat, něco vidět, něco dokázat! A teď mám možnost!“

Marcelinne se ukázala být pozornou posluchačkou, a když ji Patricie popsala nabídku, kterou od své bývalé profesorky dostala, chápavě přikývla. „Nevím sice, co taková práce úplně přesně obnáší,“ pokývla hlavou, „chápu ale, že to máš chuť zkusit. Dej ale na mě; když ti nestačilo, co ti ten tvůj Paul nabízel, nebyla to láska!“

„Takže si myslíš, že jsem ho měla poslechnout?“

„Nevím,“ usmála se Marcelinne. „Tady je každá rada drahá. Já nemyslím nic. Já vím, co už jsem viděla...“

Když se ujistila, že si získala Patriciinu pozornost, pokračovala: „Viděla jsem tu za ty roky spousty holek, které chtěly jedinou věc – potkat zákazníka, který by je odtud odvedl a vzal si je za ženu. Vždycky říkávaly, že žádnou lásku nepotřebují, a možná si to dokonce ani nevymýšlely... Taky tu byly holky, který sem z nešťastných lásky utekly. Ty dokonce říkaly, že nikdy už o žádný lásce nechtějí slyšet. Že tady dostávají, co tělo potřebuje, a ještě za to mají peníze. Nakonec byly taky rády, když je odtud někdo dostal... Když přišel někdo, kdo se tvářil, že se nebude ptát na to, co bylo, a navlíkl jim na prst zlatej kroužek...“

„A co ty?“ odvážíla se zeptat Patricie.

„Já?“ usmála se Marcelinne a zvedla levou ruku, jejíž prsteníček byl zkrášlen právě oním zlatým kroužkem, o kterém před chvílí mluvila. „Já jsem šťastně vdaná, jestli chceš ukážu ti fotky, manžela i syna...“

„A byl to...“

„Zákazník? Mmm, jasně že jo,“ usmála se Marcelinne. „Myslíš, že bych měla šanci poznat někoho jiného? Nejdříve jsme zjistili, že nám to spolu jde v posteli, pak že je nám docela dobře spolu, i když v tý posteli nejsme. Já mu vařila a on mně četl z novin. Pak jsme se vzali, já přestala šlapat, bohužel jsem nesehnala jiný zaměstnání, takže jsem tu zůstala. Pak se nám narodil René... Už to bude patnáct let...“

„A miluješ ho?“

„Naučila jsem se to,“ usmála se Marcelinne a pokrčila rameny. „To už byl René na světě, když mně jednou takhle ráno napadlo, že vlastně svého manžela miluju...“

Patricie mlčky usrkávala koňak a přemýšlela o tom, co jí Marcelinne řekla.

Takže jsem horší než tahle stará prostitutka, uvažovala, měla jsem hodného muže, který mě miloval a chtěl se o mě postarat. Místo toho, abych si toho vážila, jsem ho odmítla. Jsou moje práce a kariéra opravdu tak důležité, abych se kvůli nim chovala hnusně vůči tak dobrému člověku?

Zdalo se, že Marcelinne dokáže číst myšlenky, protože se najednou znovu ozvala: „Pokaždý je to ale jiný... Třeba jsi měla pravdu ty a udělala jsi dobře, že ses s ním rozešla. Nevím, budeš si to muset rozhodnout sama...“

„Ale jak?“

„V tom ti taky neporadím,“ usmála se Marcelinne. „Prostě si to budeš muset pro sebe rozebrat... Co ti vlastně nejvíc vadilo? To, že bys přišla o tu skvělou práci?“

„Já... já nevím, asi ale ne...“ Na Patriciině tváři bylo vidět, že se usilovně a upřímně snaží přijít na to, co vlastně stálo za její osudovou poslední hádkou s Pavlem.

„Tak co to bylo?“

„Asi to, že by byl najednou... konec...“ Patricie se zoufale pokoušela zformulovat myšlenky tak, aby jim Marcelinne porozuměla. „Že by to prostě všechno skončilo, že bych už napořád musela dělat jenom to, co se má. Jenom to, co už měl Pavel kdoví jak dlouho dopředu naplánováno!“

„Že už by byl jenom on?“ zeptala Marcelinne.

„Mmm, asi ano...“ vzdychla Patricie.

„Že bys už nemohla spát s jinýma?“ zeptala se s brutální upřímností Marcelinne.

„To ne!“ vybuchla Patricie. „O to mně přece nešlo!“

„Tak co to bylo?“ šklebila se na ni Marcelinne a pozvedla v němé otázce láhev. Když Patricie přikývla, nalila jí opět plnou skleničku.

Zlatovlasá dívka se zhluboka napila. Teď už jí nedělal alkohol takové problémy, jako když jí Marcelinne nalila první sklenici. Oč lehčeji se jí ale pálivá tekutina polykala, o to hůř se jí formulovaly odpovědi.

„Že bych už napořád musela dělat to, co chce on!“ vybuchla Patricie najednou.

„A přesto si myslíš, že ho miluješ?“ nepokrytě se jí posmívala Marcelinne.

„Samozřejmě!“

„Mmm...“

Od barového pultu, u něhož seděla pěkná mulatka, se ozval typický zvuk potlačovaného smíchu. Patricie si ale ničeho nevšímala.

„Tak já ti poradím,“ usmála se najednou škodolibě Marcelinne. „Zkus si to... *Ještě jednou*. Najdi si chlapa, jenom tak, na jednu noc... Tak jako si chlapi hledají ženské. Třeba

zjistíš, že na to nemáš žaludek a že stojíš jenom o Paula. Pak se seber a ujížděj za ním, jak budeš moct nejrychleji... Nebo se ti to zalíbí, a pak nemá smysl, aby ses s Paulem ještě vůbec kdy viděla!“

„A co když to vyzkouším,“ zajímalo Patricii, „zjistím, že to nebylo špatné, ale Pavel že byl mnohem lepší. Jak se mu potom podívám do očí?“

„Úplně stejně jako předtím,“ zasmála se Marcelinne s převahou věku a zkušeností. „Pokud mu nebudeš nic říkat, nebude nic vědět.“

„To je nesmysl,“ zakroutila Patricie rozzlobeně zlatou hlavou, až jí prameny vlasů zavířily kolem jako lví hřiva. Automatickým pohybem ruky si vlasy odhodila z obličejce a pokračovala: „Vždyť jsme se jenom trochu pohádali, ale pořád ho miluju. Slyšíš, miluju!“

„Tak jo,“ sklopila Marcelinne hlavu k zemi, aby nebyly vidět posměšné jiskřičky, které se jí objevily v očích. „Křičet na mě nemusíš... Když ho opravdu miluješ, tak to je jiná.“

„Už musím jít!“ postavila se Patricie a zapotácěla se přitom. „Třeba se mně podaří Pavla ještě přesvědčit, aby se pro mě vrátil!“

„Takže jdeš balit?“

„Samozřejmě!“

Když Patricie odešla, odložila strhaná blondýna sedící na židli u okna noviny, za kterými se až do této chvíle skrývala. V tváři jí hrál pobavený úsměv. „Máš tam ještě něco v té lahvi?“ obrátila se na Marcelinne.

Vyhublá žena v černém mlčky pozvedla láhev, stále ještě více než z půlky plnou. „Dáš si taky Juanito?“ otočila se k mulatce.

Juanita mlčky přikývla a pomalu se od barového pultu k oběma ženám přiloudala. „Jestli ta ho miluje,“ usmála se,

takže jí bílé zuby divoce zablyšly ve snědé tváři, „tak to to budu týden dělat zadarmo!“

Všechny tři ženy se vědoucně usmály.

„A jestli mu zavolá, aby se pro ni vrátil,“ rozhodla se blondýna Juanitu trumfnout, „budu za to těm chlapům ještě platit!“ Tázavě se otočila k Marcelině, od níž zjevně čekala nějaký podobně znějící slib.

Když ale Marcelině nejevila sebemenší snahu se ke svým dvěma kamarádkám přidat, nevydržela už to mulatka a zeptala se jí přímo: „Myslíš, že dá na tvou radu a půjde si někoho najít?“

Marcelině se ušklíbla. „O tom snad nepochybuji ani na vteřinu!“



Někoho si najít, takový nesmysl! smála se pro sebe v duchu Patricie, když čekala v přízemí hotelu, až přijede výtah.

Celá ta naše hádka byla úplně zbytečná. Prostě jsem byla hloupá a neuvědomovala jsem si, co v Pavlovi mám. Ještě to půjde ale určitě spravit... stačí zavolat a omluvit se... určitě to pochopí.

Musela se opřít o lesklou kovovou stěnu tvořenou dveřmi výtahové šachty. Když pod rukama ucítila příjemný chlad, neodolala a přitiskla se ke dveřím čelem. „Takový nesmysl,“ zabručela ještě. „Půjdu nahoru a zavolám mu. Fakt mu zavolám!“

„*Mademoiselle!*“ ozval se náhle hlas černého recepčního, který zvědavě vykukoval ze své prosklené budky. „*Mademoiselle!*“

Patricie se ztěžka obrátila a pokusila se zaostřit, protože ale měla pocit, že v recepci sedí minimálně dva muži, zahihňala se. Vůbec nechápala, jak se tam mohou vejít. *To volají na mě?* pomyslela si a nevěřičně zakroutila hlavou.

„*Mademoiselle!*“ ozval se černý recepční do třetice, takže Patricie pochopila, že skutečně mluví s ní. Jakž takž se vzpamatovala a otočila se k recepci. „*Par - don, mon - mon - monsieur?*“ zakoktala se.

„Máte tu výtah,“ usmál se dobromyslně recepční a ukázal směrem k výtahovým dveřím.

„V po - pořádku,“ pokynula mu a klopytavě vstoupila dovnitř.

Na balení zavazadel, ale ani na to, aby se pokusila dovolat se Pavlovi, Patricie pochopitelně ani nepomyslela. Ztěžka se posadila k malému stolku, na kterém ještě pořád stála otevřená láhev červeného vína a plastický pohárek, z něhož Pavel popíjel, když ona byla v Institutu. Patricie se ušklíbla, dolila pohárek a jedním hltem ho vypila.

Vypětí celého dne se na ní již začalo podepisovat. Mnoho toho nesnědla, pak nabídka, jaká se neodmítá... hádka s Pavlem... koňak u Marcelinne... Začala se jí točit hlava... Dopotácela se k lůžku s příkrývkami dosud pomuchlanými, jak zde odpoledne Pavel polehával před tím, než se vypravili na procházku. Svalila se na postel a objala tričko, v němž Pavel spával. Měla pocit, jako by z něj ještě mohla cítit jeho vůni...



Když se po asi dvou hodinách probrala, měla pocit, že se jí může hlava rozskočit. Snažila se vzpomenout na to, co všechno dělala. Ne, rozhodně neměla žádný výpadek paměti, žádné okno. Otupěla alkoholem ale nepřikládala mnoha věcem z těch, jež před pár desítkami minut považovala za tak důležité, téměř žádnou váhu.

V paměti jí utkvěla Marcelinneina rada. Zamyslela se nad ní, nepodařilo se jí ale soustředit myšlenky. „P - p - proč

vlastně ne?“ zeptala se nahlas. Žádná ze čtyř oslovených stěn jí neodpověděla.

„P - p - proč bych to ne - nezkusila? P - p - proč vlastně ne?“

Dopotácela se ke skříni a bez ladu a skladu se oblékla. Naštěstí byl horký srpen, takže pravděpodobnost, že by v noční Paříži prochladla, byla minimální.

„P - p - proč vlastně ne?“ zeptala se znovu. Když jí nikdo neodpověděl, tiše za sebou zavřela dveře...

Když procházela okolo Marcelinne, která již opět střežila vstup do „svého“ podniku, starší žena se jen vědoucne ušklíbala...



Kapitola třetí

Ťuk... ťuk... cink... cink... ssssss... ťuk... ťuk... cink... cink...
sssss....

A znovu a znovu a znovu.

Patricii se neodbytný zvuk zarýval, jak se jí zdálo, přímo do mozku. *Co to jenom může být?* zauvažovala. Nedokázala se ale soustředit. *Kdybych otevřela oči, napadlo ji, třeba bych na to přišla. Mám to zkusit...?*

„Tak už ty oči otevři, vím, že nespíš!“

Kdo to se mnou mluví? A kde to vlastně jsem?

„Nedělej se, že spíš!“ Mužský hlas zněl spíše pobaveně než jakkoliv jinak, takže Patricie se rozhodla, že to zkusí.

Opatrně pootevřela levé oko, když se jí do něj zabodlo ostré denní světlo, zasykla bolestí. *To nebyl dobrý nápad, raději pomaličku, pomaličku...*

Ťuk... ťuk... cink... cink... ssssss... ťuk... ťuk... cink... cink...
sssss....

„Dáš si taky kávu? Nebo by to na tebe bylo moc brzy?“

„Agrhhch!“ vydralo se jí přes opuchlé rty z na troud vysušeného hrdla. *Co jsem to vlastně chtěla říci?*

Hlava ji bolela jako střep, tělo měla celé rozlámané, v ústech peklo a krkem jako by jí někdo protahoval ostnatý drát. Nejhorší ale bylo, že netušila, co se stalo, kde a hlavně, proboha, s kým je.

„Eee ooo eem?“

„U mě,“ porozuměl jí kupodivu ten neznámý muž. Přestože jí na její otázku spořádaně odpověděl, nebyla z toho o mnoho moudřejší. To je sice pěkné, že jsem u něj, ale u koho?

„Ooo iii yyy?“ zkusila to znovu po chvíli, kterou naplňoval zase jenom zvuk ťukání, cinkání a jakéhosi mlaskání.

„Ty nevíš?“ projevil se neznámý opět jako skvělý znalec podivného jazyka, kterým mluvila. „Už jsi zapomněla, jak ses mně ve tři ráno pověsila na krk a řekla jsi, že nevíš, kde bydlíš, a že se o tebe musím postarat?“

„Ee e 'avel?“

„Tak teď ti nerozumím ani já!“

„De je 'avel?“

„Aha, toho neznám,“ odpověděl sarkasticky neznámý. „A jak se tak na tebe koukám, on by tě znát taky nechtěl!“

Co se mu na mně nelíbí? Proč tu jsem?

„Pokud by sis ale chtěla vzpomenout, v noci jsi o nějakém Paulovi mluvila. Říkala jsi,“ neznámému muži v hlase opět zazněl jakýsi posměch, „že ho miluješ a on miluje tebe, ale nemiluje tě dost, protože ti nechce dát svobodu. Pak jsi říkala, že už ho asi nemiluješ, ale uděláš, co bude chtít. Pak ses rozbřečela a chtěla jsi další koňak...“

„Aa c - co b - bylo dál?“ s uspokojením konstatovala, že se jí daří jazyk krotit čím dál tím lépe.

„Koupil jsem ti ho. A pak ještě jeden. A potom mně řekli, že když tě neodvedu, zavolají policii...“

„Dál!“

„Tak jsem tě odvedl.“

„Kam?“

„K sobě.“

Patricie málem zavyla. Zase byla na začátku. Už alespoň pochopila, že noc, nebo alespoň to málo, co z ní zbývalo, když končila svůj tah po pařížských barech, strávila v posteli u neznámého muže v bytě, o kterém ani nevěděla, kde se nachází. Netušila, jak se muž jmenuje, neměla ponětí, čím se živí. A ani tu nejmenší představu, co s ním v noci dělala. Vzhledem k tomu, že byla od pasu dolů nahá, měla o tom dost jasnou představu. A vůbec se jí nelíbila!

Za další deset minut se jí podařilo konečně otevřít oči. Zjistila, že když si přiloží dlaně na obličej a dívá se ven škvírami mezi prsty, bílé denní světlo prodírající se dovnitř staženými roletami ji tolik neoslňuje. U stolu, kousek od postele, v níž ležela, seděl štíhlý tmavovlasý muž, asi třicátník, bezostyšně si ji prohlížel a přitom míchal lžičkou kávu v šálku. Tím se vysvětlovalo to ťukání a cinkání. Když si hlasitě usrkl, pochopila i onen mlaskavý a sykový zvuk. Zvedl se jí žaludek.

„P – potřebuju na...“

„Ukážu ti to,“ vyskočil a hrnul se k posteli, „nepotřebuju, abys mně to tady poblila!“

„Nesmíš se na mě dívat!“ zavyla při představě, že po té, co se v noci ztrapnila vším tím, co říkala, a nejspíš i tím, co s ním *dělala*, si ji bude neomaleně prohlížet, jak se mu nahá nebo skoro nahá producíruje po bytě.

„Já myslím, že už jsem toho viděl dost,“ nepokusil se jí podlomené sebevědomí pozvednout ani co by se za nehet vešlo a přes její protesty odhrnul pokrývku, kterou si pokusila přitáhnout až k bradě, aby jí pomohl vstát.

Cítila, jak jí žhnout tváře. *Když máš škodu, o posměch se nestarej*, napadlo ji a za napřaženou ruku se ho chytila. Když pod prsty ucítila jeho pevné, tvrdé svaly, podivně jí to vzrušilo. Mělo to jakýsi punc dekadence – skončit u neznámého muže v posteli, nepamatovat si nic z toho, co se dělo a teď být jeho otrokyní, nahou, bezmocnou, chvějící se...

Jakmile si uvědomila, jakým směrem se její myšlenky ubírají, otřásla se odporem. *Tohle přece nejsem já!* napadlo ji. Muž si naneštěstí její otřepání vysvětlil nesprávně, protože s uraženým výrazem ruku odtáhl. „Jestli to dokážeš sama, tím lépe,“ řekl chladně. „Ale jak už jsem ti říkal, stydět se nemusíš, opravdu jsem toho už viděl dost a dost!“

Pohledem si přejela celé své odkryté tělo a pochopila, jak to myslel. Oblečená byla totiž do trička, které neznala,

podle velikosti ale muselo být určitě pánské. Kromě jiných – podstatnějších – věci si nepamatovala ani na to, že by si ho oblékala... Ani to, že by se svlékala, že by si skládala prádlo na úhlednou hromádku vedle postele na zem... Pokud to všechno skutečně neudělala ona, *musel* to udělat on. A pak toho skutečně asi viděl dost!

Přestože si to dokázala takhle zdůvodnit, byla ráda, když zjistila, že tričko se jí nevykasalo a dosahuje až do pŕlky stehen, takže to nejpodstatnější zakrývá dostatečně. „Promiň,“ zaskuhrala a prosebně k němu natáhla ruku. „Já to tak nemyslela. Budu ráda, když mně pomůžješ... *Prosím!*“

Naštěstí se nechal obměkčit, protože k ní zase rychle přistoupil a napřaženou ruku chytil. „Tak, opatrně,“ posadil se na okraj matrace a začal jemným ale pevným hlasem. „Pootoč se a zkus spustit nohy z postele.“

Poslušně to udělala a pokusila se s jeho pomocí posadit. Když se jí to povedlo, zatočila se jí znovu hlava, takže se na něj doslova zhroutila. Když se její tělo dotklo jeho, opět ucítila něco jako vzrušení, bezesporu způsobené tím, že sama byla fyzicky a psychicky oslabená. I přesto ocenila tuhost jeho prsních svalů, když se ramenem dotkla jeho hrudi.

„Takhle to nepůjde,“ zasmál se najednou a vyvlékl zpod jejího těla svou pravou ruku. Dříve, než pochopila, k čemu se chystá, objal ji zezadu kolem těla a ruku jí protáhl pod jejím pravým podpažím. Když se jeho ruka dotkla jejího ňadra, ucítila opět zachvění. Byla si ale více než jistá, že tentokrát se nechvěla ona!

Neznámý – *musím se zeptat, jak se jmenuje!* – se ale dokázal ovládnout a neucukl. Jeho dlaň jí přes tenké tričko na ňadru páčila jako oheň, takže se tentokrát pro změnu zase zachvěla ona. Muž na sobě nedal nic znát, levou rukou se opřel o pelest postele, a jak vstával, vztyčovalo se s jeho i její tělo. Jeho pravá ruka přitom musela její ňadro stisknout ještě pevněji. Téměř proti vlastní vůli se k němu

přitiskla; ten pocit pevného mužského těla, které se jí dotýká z bezprostřední blízkosti, ji vzrušoval.

Muž ji odvedl do předsíně, kde byla v malé místnosti umístěná toaleta, záchod spojený s koupelnou, jednoduché řešení typické pro malé byty, nebo byty obývané jediným člověkem. „Kdybys něco potřebovala, Patricie,“ usmál se ještě, než za ní zabouchl dveře, „zavolej!“

Takže ví, jak se jmenuju, ví o Pavlovi, ví všechno... A já ani nevím, jestli se se mnou v noci miloval!

Nakonec se jí podařilo nevolnost zvládnout, takže si nemusela již beztak pošramocené sebevědomí shazovat ještě tím, že by potupně zvracela do záchodu. Místo toho se rozhodla vysprchovat a trochu se sebrat. Jak tak tam stála a po těle jí stékaly čurky vody, začal se jí postupně vybavovat celý včerejší den a většina noci.

Hádku s Pavlem i dlouhý rozhovor s Marcelinne si uvědomovala jasně. I to, jak se zkraje večera probrala v hotelovém pokoji a rozhodla se Marcelinneiny rady uposlechnout... Rozhodla se ale opravdu? Opravdu si chtěla najít muže na jednu noc, muže, s kterým by se pomilovala, aby zjistila, jestli dokáže být bez Pavla. A pokud se k tomu opravdu rozhodla, skutečně k tomu *došlo*? Tady v tomhle bytě, na posteli, na níž se před pár minutami probrala s opičeského spánku s bolestí hlavy, a s tím mužem, o němž nic nevěděla? Na tuhle otázku si opovědět nedokázala. Netrpělivým pohybem posunula páčku směšovače vody směrem k modré značce.

Záplava jako led studené vody jí vyrazila dech, na těle jí naskočila husí kůže a zuby se jí rozdrkotaly. Dívka ale na to nedbala a namířila si růžici sprchy přímo do obličeje. „Kčertu!“ téměř vykřikla. „Co se dělo dál?“

Uvědomovala si, jak šla, spíše se potácela bulvárem de Clichy, vrážela do lidí, kteří se na ni dívali s pobaveným

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading

.